

Arrest

nr. 223 664 van 8 juli 2019
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. SOENEN
Vaderlandstraat 32
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Albanese nationaliteit te zijn, op 12 maart 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 26 februari 2018 tot het opleggen van een inreisverbod (bijlage 13sexies).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 29 april 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 mei 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken F. TAMBORIJN.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat B. SOENEN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat I. FLORIO, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster kwam op 10 februari 2017 toe op het Belgische grondgebied.

1.2. Op 13 mei 2017 diende verzoekster te Temse een aanvraag in om in het huwelijk te treden met een Belgische onderdaan.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging (hierna: de staatssecretaris) trof op 17 mei 2017 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) waarvan de termijn voor vrijwillig vertrek werd verlengd tot 17 augustus 2017.

1.4. De ambtenaar van de burgerlijke stand van Temse weigerde op 24 juli 2017 de voltrekking van het in punt 1.2. vermelde huwelijk.

1.5. Verzoekster werd op 26 februari 2018 aangetroffen door de politie van Temse.

1.6. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 februari 2018 een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies).

1.7. De gemachtigde van de staatssecretaris trof op 26 februari 2018 eveneens een beslissing tot het opleggen van een inreisverbod van drie jaar (bijlage 13sexies). Verzoekster werd hiervan diezelfde dag in kennis gesteld.

Dit vormt de bestreden beslissing, waarvan de motieven luiden als volgt:

“(…)

INREISVERBOD

Aan de Mevrouw, die verklaart te heten:

Naam : K.

voornaam : F.

geboortedatum : 05.08.1975

geboorteplaats : S.

nationaliteit : Albanië

In voorkomend geval, ALIAS:

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd, voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij zij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 26.02.2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat: ☐

1° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of;

2° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17.05.2017 dat haar betekend werd op 29.05.2017.

Betrokkene werd op 29.05.2017 door de gemeente Temse geïnformeerd over de betekenis van een bevel om het grondgebied te verlaten en over de mogelijkheden tot ondersteuning bij vrijwillig vertrek, in het kader van de procedure voorzien in de omzendbrief van 10 juni 2011.

Op 13.05.2017 diende betrokkene een huwelijksaanvraag in met de Belgische onderdane V.(…), G.(…) P.(…) geboren op 30.11.1972. Op 24.07.2017 weigerde de gemeente Temse het huwelijk te voltrekken na negatief advies van het Parket van Gent (van 16.07.2017) nadat was vastgesteld dat betrokkene trachtte een huwelijk af te sluiten dat niet gericht was op het aangaan van duurzame verbintenis tussen partners maar op het verwerven van een verblijfsrecht.

De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt. Bovendien geeft het feit dat betrokkene in België een huwelijk wou afsluiten haar niet automatisch recht op verblijf.

De terugkeer van betrokkene naar het land van herkomst staat niet in disproportionaliteit ten aanzien van het recht op een gezins- of privéleven zoals voorzien in artikel 8 van het EVRM. Een repatriëring van betrokkene naar Albanië betekent immers geen breuk van de familiale relaties hetgeen geen ernstig en moeilijk te herstellen nadeel met zich meebrengt. Moderne communicatiemiddelen kunnen de betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner. Het staat haar partner tevens vrij om haar op te zoeken in haar herkomstland.

Betrokkene diende een beroep in tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde. Dit houdt op zich ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de voltrekking van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de rechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden,

kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag indienen op grond van het huwelijk. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de tijd dat betrokkene inreisverbod lopende is, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake.

Indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen hoeft haar inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel te vormen. Betrokkene verklaart familie van haar overleden echtgenoot (begin 2017) te hebben in België.

Het begrip 'gezinsleven' in het voormeld artikel 8, lid 1 van het EVRM is een autonoom begrip dat onafhankelijk van het nationaal recht dient te worden geïnterpreteerd. Om zich dienstig te kunnen beroepen op artikel 8 van het EVRM dient verzoeker te vallen onder het toepassingsgebied van artikel 8 lid 1 van het EVRM. Er moet in casu nagegaan worden of er daadwerkelijk sprake is van een familie- of gezinsleven in de betekenis van artikel 8 van het EVRM.

De vreemdeling dient in zijn aanvraag ten aanzien van het bestuur en ten laatste voor deze tot zijn beslissing komt, aannemelijk te maken dat hij een feitelijk gezin vormt met een Belg of een vreemdeling met legaal verblijf in België.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar: Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.
(...)"

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 62 en 74/11 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht en van het zorgvuldigheids- en het redelijkheidsbeginsel. Verzoekster stelt in haar middel het volgende:

"7. De bestreden beslissing legt de maximumduur van het inreisverbod op. De maximumduur wordt in de bestreden beslissing als volgt gemotiveerd:

Om dé volgende reden(en) gaat het MI gepaard met een inreisverbod van drie Jaar;

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven, Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole la een Inreisverbod van 3 jaar proportioneel.

Deze motivering blinkt vooreerst niet bepaald uit in duidelijkheid... Wat wordt bijvoorbeeld bedoeld met "gelet op al deze elementen", aangezien in de voorafgaande zin enkel wordt verwezen naar het illegaal verblijf van verzoekster.

Blijkens de bestreden beslissing wordt de maximumduur opgelegd om reden dat

- *verzoekster "niet getwijfeld heeft om op illegale wijze In België te verblijven";*
- *belang van de immigratiecontrole;*

Deze motivering vormt allesbehalve een afdoende verantwoording voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod.

Uw Raad is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. Uw Raad is in de uitoefening van haar wettelijk toezicht wel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen.

In casu is verwerende partij onredelijk tot het besluit gekomen om de maximumduur van het inreisverbod op te leggen.

(i) Nopens de vermeende hardnekkigheid om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven

8. De eerste overweging m.b.t. de duur van het inreisverbod is de suggestie dat verzoekster hardnekkig illegaal op Belgisch grondgebied zou verblijven.

9. Voor de goede orde weze verduidelijkt dat verzoekster voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing 1 (= één) bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen, ni. op 17 mei 2017.

Deze beslissing werd nota bene genomen en betekend nadat verzoekster een huwelijksaangifte had ingediend, op 13 mei 2017.

De overweging dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, is in wezen enkel een parafrasering van het gegeven dat verzoekster niet heeft voldaan aan zijn terugkeerverplichting (welke nota bene geschorst werd tijdens de duur van het onderzoek naar het voorgenomen huwelijk (cfr. infra)).

Hoewel de arresten van uw Raad geen precedentwaarde hebben, kan wel nuttig worden verwezen naar het arrest van uw Raad dd. 22 juni 2015 in de zaak RvV 164 525/11, en meer bepaald naar volgende overweging:

" De vaststelling dat de verzoeker weigert vrijwillig te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, voegen in wezen niets toe aan de vaststelling dat verzoeker niet aan de terugkeerverplichting heeft voldaan. Alle vaststellingen zijn terug te brengen dat de verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten dat hem werd betekend op 19 juni 2012."

En nog:

" De enkele vaststelling dat de verzoeker niet voldeed aan de terugkeerverplichting vermits hij geen gevolg gaf aan het op 19 juni 2012 betekende bevel om het grondgebied te verlaten, vaststelling die vervolgens wordt geparafraseerd in de vaststellingen dat de verzoeker vrijwillig weigert te vertrekken en dat er een duidelijke onwil is om het grondgebied te verlaten, volstaat niet. De voornoemde vaststellingen kunnen weliswaar op zich de beslissing tot het opleggen van een inreisverbod gronden, doch zij laat de verzoeker niet toe de redenen te kennen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd met de - in het loutere geval dat niet aan de terugkeerverplichting werd voldaan- wettelijke voorziene maximumduur van 3 jaar."

Terzake kan ook nuttig verwezen naar de rechtspraak van de Raad van State dd. 22 maart 2016 (nr. 234.228):

" De vaststelling dat verzoeker geen stappen heeft ondernomen om het grondgebied te verlaten houdt niets anders in dan de vaststelling dat verzoeker niet heeft voldaan aan de terugkeerverplichting en kan dan ook niet worden voorgesteld als een afzonderlijke motivering."

Deze overweging geldt mutatis mutandis ook voor onderhavige zaak: de verwijzing naar het eerdere (en enige) bevel om het grondgebied te verlaten is in wezen niets anders dan de vaststelling dat verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting.

De duur van het inreisverbod dient het voorwerp uit te maken van een afzonderlijke motivering, welke in casu ontbreekt, minstens gebrekkig te noemen is.

10. De overweging dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben om illegaal op Belgisch grondgebied te verblijven, is bovendien onvoldoende genuanceerd en houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden eigen aan de zaak.

Het eerste en enige voorafgaande bevel werd aan verzoekster betekend op 29 mei 2107 na de huwelijksaangifte van verzoekster op 13 mei 2017.

Overeenkomstig de Omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf werd het bevel opgeschort tot de dag van de beslissing tot weigering van de ambtenaar van de burgerlijke stand, zodat tijdens deze periode redelijkerwijze van verzoekster niet kon/ mag verwacht worden dat zij het grondgebied zou verlaten hebben .

Na de weigeringsbeslissing heeft verzoekster vrijwel onmiddellijk beroep aangetekend bij de rechtbank van eerste aanleg te Dendermonde.

Hangende deze beroepsprocedure wenste verzoekster aanwezig te blijven op Belgisch grondgebied aangezien zij persoonlijk aanwezig wenste te zijn op de zitting van de rechtbank. Verzoekster was aanwezig zowel op de inleidingszitting als op de zitting waarop de zaak ten gronde behandeld werd, ni. op 1 februari 2018.

Het kan verzoekster ten slotte niet kwalijk worden genomen dat zij haar gezinsleven met dhr. V.(...) wenste voort te zetten en te bestendigen.

De stelling van verwerende partij dat verzoekster niet getwijfeld zou hebben om op illegale wijze in België te verblijven, is m.a.w. manifest ongenueanceerd en houdt geen rekening met de specifieke omstandigheden in deze zaak.

Voormelde specifieke omstandigheden rechtvaardigen dan wel het illegaal verblijf van verzoekster niet, zij tonen wel aan dat verzoekster niet kwaadwillig, hardnekkig en roekeloos op Belgisch grondgebied heeft verblijven, hetgeen de woordkeuze van verwerende partij (= "heeft niet getwijfeld") wel tracht te suggereren.

Waar verwerende partij verzuimt om rekening te houden met voormelde specifieke omstandigheden is de bestreden beslissing strijdig met art. 74/11 § 1 Vreemdelingenwet.

(ii) Nopens het belang van de immigratiecontrole

11. De Staatssecretaris wijst anderzijds - op sibillijnse wijze — op "het belang van de immigratiecontrole" om de duur van het inreisverbod te verantwoorden.

Dit is thans een stereotyp onderdeel geworden van de motivering voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

Het belang van een immigratiecontrole (dit is overigens een heel vage notie, welke voor verschillende interpretaties vatbaar is) is evident, doch verantwoordt op zich niet waarom de ene of de andere duur van een inreisverbod wordt opgelegd.

Ook een inreisverbod van 1 jaar kan in het belang van de immigratiecontrole worden geacht; de algemene notie van immigratiecontrole voldoet niet aan de verplichting tot individuele motivering en laat niet toe te begrijpen waarom precies voor een periode van 3 jaar wordt geopteerd.

(iii) Nopens de eerbiediging van art. 8 EVBM

12. De bestreden beslissing bevat ook een hele uiteenzetting nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM. Deze uiteenzetting van verwerende partij is er - blijkens de beslissing zelf- op gericht aan te tonen dat het opleggen van een inreisverbod toch verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM.

Deze uiteenzetting wordt- blijkens de beslissing - niet betrokken op de bepaling van de duur van het inreisverbod, zodat deze niet als motivering geldt voor de bepaling van de duur van het inreisverbod.

13. Louter volledigheidshalve, indien verwerende partij zou voorhouden dat haar theoretische uiteenzetting nopens de eerbiediging van art. 8 EVRM toch een motivering zou vormen voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod, merkt verzoekster het volgende op.

De overweging van de Staatssecretaris dat het inreisverbod verenigbaar zou zijn met art. 8 EVRM, verantwoordt mogelijks wel het opleggen van een inreisverbod an sich, doch verantwoordt daarom nog niet waarom de afwezigheid van deze schending zou verantwoorden dat de maximale duur van het inreisverbod wordt opgelegd.

De afwezigheid van een schending van art. 8 EVRM kan bijv. ook de keuze voor een inreisverbod van 2 jaar verantwoorden.

Concluderend kan worden gesteld dat geen van de overwegingen in de bestreden beslissing, noch afzonderlijk, noch in hun samenhang, als een afdoende c.q. adequate motivering kan worden beschouwd voor het opleggen van de maximumduur van het inreisverbod."

2.2. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) mag zich bij het beoordelen van de redelijkheid van de genomen beslissing niet in de plaats stellen van de bevoegde overheid. Hij beschikt te dezen slechts over een marginale toetsingsbevoegdheid. Dit betekent dat hij alleen die beslissing strijdig met het redelijkheidsbeginsel kan bevinden die dermate buiten verhouding staat tot de feiten dat geen enkele redelijk oordelende overheid die beslissing zou nemen (RvS 17 juni 2013, nr. 223.931).

2.3. Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht verplicht de overheid onder meer om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat de overheid met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

2.4. Artikel 62, §2, van de vreemdelingenwet stelt dat administratieve beslissingen met redenen omkleed worden. Deze bepaling heeft betrekking op de formele motiveringsplicht en heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoekster de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt.

2.5. De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking kunnen worden genomen. Bij de beoordeling van de naleving van de materiële motiveringsplicht is de Raad niet bevoegd om zijn oordeel omtrent de feiten in de plaats te stellen van het oordeel van het bestuur. Hij is enkel bevoegd om na te gaan of de administratieve overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan in redelijkheid tot haar besluit is kunnen komen (RvS 13 augustus 2013, nr. 224.475).

2.6. Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de motiveringsplicht treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidsstoezicht of het bestuur de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.7. De bestreden beslissing vermeldt uitdrukkelijk het door verzoekster geschonden geachte artikel 74/11 van de vreemdelingenwet als haar juridische grondslag, in het bijzonder artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1° en 2°, van de vreemdelingenwet.

De toepasselijke bepalingen van artikel 74/11 van de vreemdelingenwet luiden als volgt:

“§ 1

De duur van het inreisverbod wordt vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

De beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod van maximum drie jaar in volgende gevallen:

1° indien voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan of;

2° indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

(...)”

2.8. Uit de overwegingen van de bestreden beslissing blijkt dat het bevel om het grondgebied te verlaten met vasthouding met het oog op verwijdering (bijlage 13septies) van 26 februari 2018 (zie punt 1.6.) gepaard gaat met onderhavig inreisverbod omdat “(...) *voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan (...)*.” Op grond van voormeld artikel 74/11, § 1, tweede lid, 1°, van de vreemdelingenwet diende de gemachtigde van de staatssecretaris aldus het bevel van 26 februari 2018 gepaard te laten gaan met een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar. Tevens wordt het inreisverbod ook opgelegd omdat “(...) *een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd (...)*”. Verzoekster weerlegt de vaststelling niet dat zij geen gevolg heeft gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2017, dat haar op 29 mei 2017 werd betekend, waardoor de bestreden beslissing afdoende formeel werd gemotiveerd.

2.9. Overeenkomstig artikel 74/11, § 1, eerste lid, van de vreemdelingenwet dient de duur van het inreisverbod te worden bepaald rekening houdende met de specifieke omstandigheden van het geval. Uit de parlementaire voorbereiding van de wet van 19 januari 2012 tot wijziging van de vreemdelingenwet blijkt dat artikel 74/11 van de vreemdelingenwet een omzetting vormt van artikel 11 van de richtlijn 2008/115/EG van het Europees Parlement en de Raad van 16 december 2008 over gemeenschappelijke normen en procedures in de lidstaten voor de terugkeer van onderdanen van derde landen die illegaal op hun grondgebied verblijven. In die zin wordt in de parlementaire voorbereiding met betrekking tot artikel 74/11 van de vreemdelingenwet en het inreisverbod het volgende benadrukt: “*De richtlijn legt echter op dat men tot een individueel onderzoek overgaat (overweging 6), dat men rekening houdt met “alle omstandigheden eigen aan het geval” en dat men het evenredigheidsbeginsel respecteert.*” (Parl.St. Kamer 2011-2012, nr. 53K1825/001, 23). Het bestuur heeft dus, gelet op artikel 74/11 van de vreemdelingenwet, een ruime discretionaire bevoegdheid bij het bepalen van de duur van het inreisverbod (RvS 26 juni 2014, nr. 227.898; RvS 26 juni 2014, nr. 227.900).

2.10. Verzoekster betoogt dat in de bestreden beslissing niet duidelijk wordt gemaakt waarom de maximumduur van drie jaar wordt opgelegd. Zij stelt dat er geen rekening werd gehouden met de specifieke omstandigheden van haar geval.

2.11. Wat betreft de overweging dat zij “*niet heeft getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven*”, stelt verzoekster dat zij, voorafgaandelijk aan de bestreden beslissing, maar één bevel om het grondgebied te verlaten heeft gekregen. Verzoekster betoogt dat deze motivering niet meer inhoudt dan de loutere vaststelling dat zij zich niet aan de terugkeerverplichting heeft gehouden en dat dit onvoldoende is om een inreisverbod met een maximumduur van drie jaar te verantwoorden.

Zij wijst er verder op dat zij dit eerder bevel heeft ontvangen nadat zij reeds een huwelijksaangifte had ingediend en dat dit bevel daarom opgeschort wordt. Verzoekster verwijst hiervoor naar de omzendbrief van 17 september 2013 betreffende de gegevensuitwisseling tussen de ambtenaren van de burgerlijke stand en de Dienst Vreemdelingenzaken ter gelegenheid van een huwelijksaangifte of een verklaring van een wettelijke samenwoning van een vreemdeling in illegaal of precair verblijf (hierna: de omzendbrief van 17 september 2013) (B.S., 23 september 2013).

2.12. De gemachtigde van de staatssecretaris beschikt over een zekere keuzevrijheid betreffende de termijn waarvoor het inreisverbod wordt opgelegd en hij dient rekening te houden met de specifieke omstandigheden van het geval. In tegenstelling tot wat verzoekster betoogt, wordt er *in casu* wel degelijk rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van haar situatie en worden ook de motieven weergegeven waarom de gemachtigde van de staatssecretaris van mening is dat een inreisverbod van drie jaar gerechtvaardigd is. In de bestreden beslissing wordt immers aangaande de duur van het inreisverbod het volgende gemotiveerd: “*Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven. Gelet op al deze elementen en op het belang van de immigratiecontrole, is een inreisverbod*

van 3 jaar proportioneel". Aldus wordt er wel degelijk concreet gemotiveerd waarom de gemachtigde van de staatssecretaris een duur van drie jaar oplegt.

Verzoekster kan er overigens niet aan voorbij dat in de bestreden beslissing ook uitgebreid wordt gemotiveerd inzake haar voorgehouden gezinsleven en de impact van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM). Aldus heeft de gemachtigde van de staatssecretaris ook rekening gehouden met de specifieke omstandigheden van verzoeksters geval.

Bovendien wordt er met de vaststelling dat verzoekster niet heeft getwijfeld illegaal op het grondgebied te verblijven, niet enkel verwezen naar het feit dat de verzoekster geen gevolg heeft gegeven aan de terugkeerverplichting, maar ook dat zij, reeds voor zij een bevel om het grondgebied te verlaten had ontvangen maar toen de termijn waarop zij toegelaten was op het grondgebied reeds verstreken was, er toch voor koos om in België te blijven. Er wordt duidelijk gesteld dat de gemachtigde van de staatssecretaris een inreisverbod van drie jaar proportioneel vindt, gelet op dit element en het belang van de immigratiecontrole.

2.13. Waar verzoekster stelt dat de uitvoering van het bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2017 opgeschort werd omwille van de omzendbrief van 17 september 2013 (B.S., 23 september 2013), rijst de vraag wat de relevantie daarvan is in het licht van de duur van onderhavig inreisverbod (bijlage 13sexies). De Raad wijst erop dat de omzendbrief van 17 september 2013 betrekking heeft op de uitvoerbaarheid van een bevel om het grondgebied te verlaten, maar geen invloed heeft op het al dan niet opleggen van een inreisverbod. Ten overvloede merkt de Raad op dat verzoekster niet aantoonde dat er thans voor haar een datum werd voorzien waarop zij in het huwelijk zou kunnen treden met haar partner. Het eerder aan verzoekster afgeleverde bevel om het grondgebied te verlaten van 17 mei 2017 hield geenszins een gedwongen verwijdering in en de termijn voor vrijwillig vertrek bij dit bevel werd verlengd tot 17 augustus 2017 met het oog op de huwelijksintenties van verzoekster. Het gegeven dat zij tegen de weigeringsbeslissing van de ambtenaar van de burgerlijke stand van Temse om het huwelijk te voltrekken in beroep is gegaan bij de familierechtbank, heeft geen invloed op het inreisverbod. Ter terechtzitting blijkt trouwens dat de aanwezige raadsvrouw van verzoekster volstrekt onwetend is over de huidige stand van deze procedure. In de beslissing wordt met betrekking tot deze procedure het volgende gesteld: *"Betrokkene diende een beroep in tegen deze weigering bij de Rechtbank van Eerste Aanleg van Dendermonde. Dit houdt op zich ook geen schending in van artikel 8 van het EVRM inhouden. De weigering van de voltrekking van het huwelijk vormt immers een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven. Bovendien ressorteren vorderingen die betrekking hebben op het huwelijk zoals bedoeld in het Burgerlijk Wetboek, niet onder de gevallen waarin krachtens het Gerechtelijk Wetboek persoonlijke verschijning verplicht is. Betrokkene kan hieruit dan ook geen moeilijk te herstellen nadeel puren. In het geval de procedure bij de rechtbank ertoe zou leiden dat alsnog mag gehuwd worden, kan betrokkene bij de voor haar bevoegde Belgische vertegenwoordiging een verblijfsaanvraag indienen op grond van het huwelijk. Het staat betrokkene bovendien vrij om desgevallend op eender welk moment gedurende de tijd dat betrokkene inreisverbod lopende is, een opschorting of opheffing van het inreisverbod te vragen in het kader van zijn recht op gezins- en familiaal leven, overeenkomstig de vigerende wettelijke bepalingen terzake."*

2.14. Waar verzoekster stelt dat het begrip 'belang van de immigratiecontrole' heel vaag is en eveneens gebruikt kan worden in de motivering voor het opleggen van een duur van één jaar bij een inreisverbod, stelt de Raad vast dat dit nog niet betekent dat de gemachtigde van de staatssecretaris niet terdege kan verwijzen naar het belang van de immigratiecontrole bij het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar. Tevens dient te worden opgemerkt dat indien een beslissing gemotiveerd is met algemene overwegingen of zelfs een voorbeeld zou zijn van een gestandaardiseerde, stereotiepe en geijkte motivering, dit loutere feit op zich nog niet betekent dat de bestreden beslissing niet naar behoren gemotiveerd is (RvS 27 oktober 2006, nr. 164.171 en 27 juni 2007, nr. 172.821).

2.15. Hetzelfde kan vastgesteld worden aangaande verzoeksters betoog inzake de motivering rond artikel 8 van het EVRM. In de bestreden beslissing wordt uitgebreid rekening gehouden met het voorgehouden gezinsleven van verzoekster en wordt er tevens gemotiveerd dat een inreisverbod met een duur van drie jaar proportioneel is. Uit de beslissing blijkt dat wel degelijk met verzoeksters specifieke situatie rekening werd gehouden: *"De weigering van het huwelijk vormt een contra-indicatie inzake het bestaan van een werkelijk gezinsleven, zodat kan geconcludeerd worden dat een terugkeer naar het land van herkomst geen schending van artikel 8 van het EVRM inhoudt"* en *"Moderne communicatiemiddelen kunnen de*

betrokkene in staat stellen om tijdens de scheiding in nauw contact te blijven met haar partner. Het staat haar partner tevens vrij om haar op te zoeken in haar herkomstland". Voorts wordt overwogen dat "indien betrokkene effectief voldoet aan de voorwaarden om een recht op verblijf in het Rijk te bekomen (...) haar inreisverbod voor haar dan ook geenszins een moeilijk te herstellen ernstig nadeel (hoeft) te vormen."

Verzoekster toont met haar betoog niet aan dat het opleggen van een inreisverbod met een duur van drie jaar *in casu* disproportioneel is.

2.16. Er werd geen schending aangetoond van de artikelen 74/11 en 62 van de vreemdelingenwet. De bestreden beslissing steunt op deugdelijke, feitelijke en juridische overwegingen en de motieven staan niet in kennelijke wanverhouding tot het besluit. Verzoekster toont niet aan dat met bepaalde gegevens niet of onvoldoende rekening zou zijn gehouden. Er is geen sprake van een schending van de motiveringsplicht, noch van het redelijkheids- of het zorgvuldigheidsbeginsel.

Het enig middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op acht juli tweeduizend negentien door:

dhr. F. TAMBORIJN,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

F. TAMBORIJN